

ŽIVOT FARNOSTÍ

Ročník III.

LEDEN 2009

č.1

*Společný zpravodaj farností Újezd a Horní Lhota.
Vydává farní úřad pro potřebu svých farníků.*

JEDNOTA CÍRKVE

V měsíci lednu se koná pravidelně každým rokem Týden modliteb za jednotu křesťanů. Bolestná skutečnost rozdělení vyznavačů Pána Ježíše, jejich rozdílná věrouka, výskyt mnoha omylů v pojetí Písma a jeho výkladu a z toho plynoucí neblahé důsledky v pojetí křesťanského života i pohoršení pro nekřesťany burcují k prosbám za sjednocení.

Přitom je třeba mít jasnou orientaci a nepodléhat některým zmatkům, které se bohužel vloudily i mezi katolické věřící.

Mnohým lidem uniká skutečnost, že církev jednotu má, zatímco křesťané nikoliv.

Je totiž nutné rozlišení mezi jednou, svatou, katolickou, apoštolskou církví, v níž se uskutečňuje pravá Kristova církev, a ostatními křesťanskými společnostmi, které nejsou z hlediska původní Kristem stanovené plnosti církevní v pravém slova smyslu, a tudíž nemohou být po věroučné stránce rovnocennými partnery katolické církve. To však neznamená, že by jejich členové po lidské stránce byli považováni za méněcenné křesťany. „Ti, kdo se dnes rodí ve společenstvích vzešlých z rozštěpení a dospívají v nich k víře v Krista, nemohou být viněni z hříchu odloučení a katolická církev k nim přistupuje s bratrskou úctou a láskou. Vírou ve křtu jsou ospravedlněni a přivtěleni ke Kristu, proto jim právem náleží čestné označení křesťanů a synové katolické církve je oprávněně uznávají za své bratry v Pánu“ (KK 818). Mnoho jejich projevů ušlechtilosti zasluhuje opravdovou úctu. Přesto

jsou ochuzeni. Něco důležitého jim v různé míře podle jednotlivých typů vyznání a života chybí.

Jde-li pak o sjednocení křesťanů, vyvstává otázka, jak si tento cíl konkrétně představit, co se má stát, aby se uskutečnil. Je možné to vyjádřit jednoduchým způsobem. Sjednocení křesťanů nastane uznáním a přijetím celého Kristova odkazu. Ten je vyjádřen ve Velekněžské modlitbě, kde Pán prosil Otce o jednotu pro svou církev: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno, jako my... Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne, ať jsou všichni jedno, jako ty, Otče ve mně a já v tobě.“ (Jan 17,21) Mezi všemi křesťany je však pouze jediná církev, která má tuto jednotu, o kterou prosil Ježíš, totiž církev katolická. Z tohoto faktu plyne jasná podoba sjednocení křesťanů. Dochází k němu, když se z nekatolíků stávají katolíci.

Přesvědčení o jednotě, která má svůj domov v katolické církvi, není jen umanutým ideologickým názorem, nebo slepým tvrzením. Je možné je dokázat z trojího základního hlediska: Jde totiž o jednotu: 1) víry, 2) bohocpcty, 3) řízení .

Pokračování příště.

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba apoštolátu:

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši sv. neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa. Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce. To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

Úmysl všeobecný: Aby rodiny byly stále **místem lásky**, osobního růstu a předávání víry.

Úmysl misijní: Aby **křesťané různých vyznání** si uvědomili potřeby nové evangelizace v této době hlubokých proměn, aby byli ochotní hlásat Boží Slovo a směřovat k plné jednotě všech křesťanů, a tím nabídli důvěryhodnější svědectví evangelia.

Úmysl národní: Aby **se každý z nás** poctivě snažil přispět potřebným, s ochotou nabídnout sebe sama **pro službu druhým**.

Úmysl farní: Za rozvoj modlitebních skupin v našich farnostech, aby si je oblíbili nejen starší věřící, ale i mladí.

Z FARNÍCH MATRIK :

Do společenství víry jsme skrze svátost křtu v měsíci prosinci přijali:

Radima Hlavičku - Pozlovice
Karolínu Janošovou - Újezd

* * *

V měsíci prosinci 2008 odešli na věčnost a byli pohřbeni:

2. prosince:

František Matulík - 72 let
Horní Lhota 82

13. prosince:

Josef Machů - 73 let
Vysoké Pole 121

16. prosince:

Josef Mikulka - 75 let
Loučka 70

20. prosince:

Marie Václavíková - 74 let
Loučka 107

POKOJ A DOBRO

VIII. Rodina, vzdělávací systém a veřejná media

58. Rizika zneužití masové komunikace

Mnoho se změnilo od vydání listu Pokoj a dobro. Přesto ke spokojenosti je v mnoha ohledech ještě značně daleko. Končíce jeho předposlední kapitolu s konstatováním, že křesťanské sociální učení zůstalo hluboko za možnostmi svých skrytých pokladů. V této závažné věci, tak důležité pro rozpoznávání znamení doby ve společnosti, se i my, jednotliví křesťané i představitelé církví, hlásíme ke své odpovědnosti. Měli bychom posilovat pojetí médií jako služby veřejnosti a snažit se, aby mravní rozměr ekonomického a politického chování v mediální oblasti byl vzkříšen.

Jako občané máme právo na dobrá media a měli bychom si uvědomit, že můžeme mít vliv na jejich podobu. Přes veškerou kritičnost vůči hodnotové orientaci, nedokonalostem a nedostatkům v profesionalitě medií chceme zdůraznit, že jejich svoboda je podmínkou plurality názorů a jedním z nejmocnějších prostředků ochrany demokracie. Ještě máme v paměti zkušenosti s totalitními systémy, jejich tvrdá cenzura medií byla nepřítelem každého svobodně projeveného názoru, mnohdy i jen náznaku demokratického smýšlení. Je na místě varovat před jakýmkoli pokusy o zavedení politické či ideologické cenzury do naší společenské praxe a před přímým politickým zasahováním do veřejných medií. Od medií právem požadujeme pravdivý přístup k informacím, konstruktivní posuzování a respekt k důstojnosti člověka.

Nad závažností tohoto tématu se zamýšlel Mons. Jan Graubner ve své přednášce „Má česká církev vizi?“ V rámci cyklu Tajemný svět víry pro MSKA na Filosofické fakultě MU Brno 19.11.2007. K situaci světa dnes konstatuje, že máme sice různé problémy, ale v podstatě se nám daří jako málokdy v dějinách. Zavíráme sice školy a propouštíme učitele, protože nejsou děti, ale školy umíme přestavět na potřebnější domovy pro seniory.

Daří se nám budovat a stavět, máme odbyt pro naše zboží, ba mohli bychom vyrábět ještě více, ale chybějí pracovníci - tak to chceme řešit pozváním lidí z jiných zemí. Někteří říkají: Horší je to, že není na větší důchody, vždyť na ně přece máme právo. Do smrti nedokážeme výkonně pracovat a mladých je málo. Jsme tak sobečtí a krátkozrací, že i když prožíváme ekonomicky velmi úspěšná léta rozvoje, nestřádáme nic na zlé časy, ale děláme dluhy, které budou splácet v horších časech další generace ... Nebudou nás chválit, tyto problémy mají souvislost. V minulých letech jsme transformovali ekonomiku, reformovali školství, vpluli do informační revoluce, ale nestihli jsme obnovu člověka, bez níž nemůžeme být úspěšným národem. Co prospěje národu ekonomická prosperita, když nebude mít děti? Pak nebude mít fyzickou budoucnost, říká tvrdá logika. Co vybuduje, shrábnou asi jiní. Když národ dobře nevychovává, další generace možná rozhází, co nashromáždila ta předchozí.

Evropský svět dnes neumí milovat, protože vymírá a ztrácí naději. Evropské národy vyklízejí prostor jiným kulturám. Všude se sice mluví o lásce, ale bere se to sobecky, hledá se štěstí pro sebe, místo aby se dělali šťastnými ti druzí. Postmoderní myšlení náboženství neodmítlo, ale přesunulo do oblasti folklóru či osobního soukromí. Přijímá věci iracionální, až to leká. Náboženství mu nevádí, ale bez rozpaků postaví vedle sebe vážné náboženské hodnoty a třeba astrologii a čarodějnictví, nebo pověry, snadno akceptuje zajímavosti a senzace z duchovní oblasti. Hlavní je, je-li to příjemné, ne jestli je to pravdivé, správné, poctivé, hodnotné. U mnohých si získává oblibu kýč, televizní seriály či architektura jakéhosi podnikatelského baroka. Postmoderna se odráží i ve školských reformách. Dnes se klade větší důraz na řeč, než na gramatickou teorii. Vychází se vstříc myšlení studentů, ale nenabídne se jim vše důležité, co budou v životě potřebovat. Chybí-li v životě jasná pravidla, zásady a vzorce (nemyslím jen na jazyk), není podle čeho řídit správné rozhodování. To má pak vliv na zvýšenou neschopnost mladé generace dělat závazná životní rozhodnutí. Mají z toho často strach. Společnost, kde bezproblémové štěstí, pohodlí, kariéra či jen nezávazné užívání života plnými doušky stojí výš než rodina a děti, vymírá a ztrácí naději. Topí se v dluzích, bojí se, že neuživí důchodce, vymýšlí eutanazii, vyklízí prostor jiným kulturám. Jde k smrti.

Církev může však mnoho nabídnout. Např. dětem vzdělání, výchovu, zdravé životní prostředí - i to morální, ukáže smysl života a naučí je ovládat se, takže má naději, že

neskončí v drogách. Nebojí se stáří a neuvažuje o eutanazii, protože děti se nejen postarají, ale budou i lásku vracet. Svět je krásný. Kudy tam vede cesta? Co ti prospěje, když získáš celý svět, kariéru, majetek, blahobyt, chvílku zábavy, když ti bude chybět skutečné a trvalé štěstí? Proto tato cesta má svá pravidla a náročnost, ale stojí za to. Máme zde příklad zasvěcených osob a opravdových křesťanů, kteří objevili Krista, a tak se zamilovali do jeho tváře, že se mu zasvěcením dali plně k dispozici, překonali sebe, objevili svobodu v Kristu, našli radost z Boha a prožívají štěstí z jeho blízkosti. V nauce papež Benedikt XVI. zdůrazňuje spojení víry a rozumu. Víra rozum přesahuje, ale staví na něm a nemůže stát proti němu. Církev a její poslání je vedeno směrnicí Jana Pavla II. v Novo millenio ineunte, kde píše: perspektiva pastorační činnosti: svatost, k ní jsou povoláni všichni křesťané a dále ukazuje cestu k ní: modlitba, nedělním mše svatá, svátost smíření, primát milosti.

Prakticky se snažíme svými realizačními projekty. Jsou to: Desetiletí duchovní obnovy, Tříletá příprava na Velké jubileum 2000, Plenární sněm katolické církve v ČR, homiletický program Učíci se církev, Diecézní programy. K uskutečňování církevní nabídky máme potřebné nástroje, jako církevní školy, řady kurzů, křesťanské akademie, církevní hnutí vytvářející společenství, síť rodinných center, center mládeže, Charitu, jako jednu z hlavních oblastí činnosti církve, rádio Proglas, televizi Noe, Papežské misijní dílo a charitní adopce na dálku. Základ naší vize je dán evangeliem a náš úkol je evangelium hlásat a dosvědčovat. Nemáme moc někoho nutit k přijetí toho, v čem je záchrana, ale nekapitulujeme, i když se může zdát, že lidsky spěje naše evropská kultura k zániku, jako to bylo za Starého Říma. Tehdy křesťané dovedli prokvasit evangeliem i nové národy. Před námi je kromě varianty zániku perspektiva uzdravení národa, natolik to ještě je možné, i evangelizace přistěhovalců. Je jasné, že obojí bude náročné. Úspěšnost bude však záviset kromě jiného také na tom, kolik mladých lidí se dnes odhodlá nasadit se pro epochální proměnu Evropy. Počítá se s každým z Vás.

Vladimír Měřínský

„JAK SE POZNÁ KŘESŤAN?“

Často si kladu tuto otázku a někdy mám pocit, že jedinou známkou našeho křesťanství je méně či více pravidelná účast na mši svaté. Je to však pro naše okolí dostatečné svědectví naší víry? Víry, která je založena na lásce k Bohu a k bližnímu. Kolikrát pak slyšíme kritiku okolí na nás věřící, že se tímto učením neřídíme. Často musím dát kritikům za pravdu. Jedinou naší omluvou je to, že všichni jsme lidé chybující, sice někdy se i snažíme, ale výsledek není vždy takový jaký bychom si přáli. Proto někdy obdivuji členy jiných církevních společenství s jakým nadšením, zápalem a opravdovostí prožívají a praktikují svou víru. Nemám zde však na mysli prvky náboženského fanatismu, se kterým se také setkáváme.

Seznámila jsem se s mladým mužem, který prožil období dospívání v těžké závislosti na tvrdých drogách. Jako 13letý začínal experimentovat nejdříve jenom s alkoholem, a to s partou pěti spolužáků, se kterých jsou dnes jen lidské trosky. V jeho životě však došlo k velkému zlomu, označil ho jako osobní setkání s Bohem, které naprosto změnilo jeho život. Prošel léčením v komunitě, kde se také setkal se svojí budoucí ženou, která zde pracovala jako dobrovolnice. Byly to pro něho těžké chvíle, kdy bojoval se svou závislostí, ale jeho víra v Boha ho posilovala na této nelehké cestě. Svůj boj „o život“ vyhrál a dnes je již šťastně ženatý a má 2 děti. Z jeho projevu byla zřejmá velká láska a úcta k jeho ženě a dětem, což dával při každé příležitosti najevo a také neustále kladl velký důraz na hodnotu rodiny, která je dnes tak devalvovaná. Má vystudovanou teologickou školu a chtěl by pokračovat na teologické fakultě. Pomáhá drogově závislým, a také svým bývalým kamarádům, snaží se je všemožně podporovat a najít pro ně tu správnou cestu a vymanit je s područí drog. Bezplatně navštěvuje také školy, kde vypráví o svém životě, ale i o životě jiných narkomanů a varuje tak mladé lidi před tímto velkým nebezpečím dnešní doby. Má velké charisma a jeho výpověď byla tak upřímná a dojemná, že v očích studentů bylo možné vidět slzy. Někdy mám pocit, že mladí už nedokážou být tak citliví a vnímaví, ale naštěstí tomu tak není, což mi dokázali také tím,

že mi přišli sdělit své pocity a označili tuto přednášku za úžasnou. Věřím, že toto otřesné svědectví bývalého narkomana zanechalo trvalé stopy v jejich srdcích, dostatečně je varovalo a bude je pozitivně ovlivňovat i v průběhu dalšího života.

Položme si však otázku: „Co můžeme udělat my, abychom dokázali všem ostatním, že jsme dobrými křesťany?“ Každý nemáme dar takto charismaticky působit na své okolí, ale dokazujeme křesťanství svým životem. Rozhlédněme se kolem sebe a v každodenním životě se co nejvíce oprostěme od všeho zlého - zloby, nenávisti, lakoty, závisti..... Začněme nejdříve sami u sebe a ve svých rodinách. Jaké mohou být naše děti, které vidí kolem sebe tolik nesvárů - v rodinách mezi rodiči, prarodiči, sourozenci, ale také sousedy, spolupracovníky apod.? Takto nás vidí a hodnotí také naše okolí a tím dáváme naším kritikům do rukou zbraň, kterou mohou použít proti nám, ale také proti církvi jako celku. Proto se snažme tyto osobní neshody řešit a společně hledat kompromisy. Buďme vnímaví k lidem kolem nás, snažme se je pochopit, porozumět jim a vcítit se do jejich situace. I když se vším vždy nebudeme souhlasit uvědomme si, že v individuálních rozdílech je krása, a ta nás obohacuje a posunuje vpřed. Od nás křesťanů se však očekává ten prvotní vstřícný krok. Važme si i tzv. „kritických přátel“, kterým nejsme lhostejní a kteří mají tolik odvahy a síly, aby nás upozorňovali na naše chyby a nedostatky, které nemusí být vždy úmyslné.

Nenadávejme, že za všechno špatné může doba a společnost. Tu dobu a společnost tvoříme také my křesťané.

Člověk si nemá stýskat na svou dobu, ano, doba je zlá, ale jsme tady, abychom ji zlepšili.

Thomas Carlyle

Mgr. Eva Řeháková

BRÁNA DO NOVÉHO ROKU

Mluv, jen když se tě ptají,

ale žij tak, aby se tě ptali.

Brány odjakživa někam vedly. Do města nebo z města. Do kláštera nebo z kláštera. A teď si představte bránu, která nevede nikam. Žádná slavobrána pro vítěze nebo vojevůdce. Brána, kterou mám na mysli, nebyla postavena pro člověka. Byla postavena proto, aby jejím středem prošel každý rok jednou - v den slunovratu - paprsek slunce. A aby všichni přítomní mohli oslavit, že nastal další rok. Ta brána je stará asi tři tisíce let a stojí na jedné náhorní planině v Bolívii. Je dokladem toho, že dávní předkové dnešních bolívijských Indiánů znali výborně astronomii. A také stavitelství a sochařství, protože kromě sluneční brány postavili kolem krásné paláce a sochy ohromné velikosti. Z těch jsou dnes jen rozvaliny. Jen brána slunce jakoby unikala času. I v dnešní době přicházejí Indiáni a zvědaví turisté, aby jednou v roce viděli ten východ slunce.

Měřit čas bylo vždy touhou lidstva. My nemáme bránu, ale kalendář. Ten nám zase říká, že se změnilo postavení Slunce a Země tak, že uplynul jeden rok. Slunce projde branou a budeme o rok dál! Co si bereme na druhou stranu brány, kterou jednou v roce pomyslně procházíme? Jsme s tolika skutečnostmi nespokojeni, o tolika věcech bychom jednoznačně řekli: To se musí rozhodně zlepšit!

Na hrobce jednoho biskupa z 11. století v kryptě Westminsterského opatství stojí vytesáno: „Když jsem byl mladý a svobodný a má fantazie neznala hranic, snil jsem o tom, že změním svět. Jak jsem stárnul a moudřel, zjišťoval jsem, že svět se nezmění, a tak jsem svůj záměr trochu omezil a rozhodl se změnit jen svou zemi. Ale jak se zdálo, nedala se změnit ani ta. Na sklonku svého života jsem podnikl poslední zoufalý pokus a rozhodl jsem se změnit aspoň svou rodinu, své nejbližší. Ale ani to se mi bohužel nepodařilo. A teprve nyní na smrtelném loži jsem si uvědomil, že kdybych byl nejdříve změnil sebe, šel bych příkladem své rodině a ta by se také změnila. S pomocí a povzbuzením své rodiny bych dokázal zlepšit svou zemi a - kdoví? - možná i změnit celý svět.“

podle Prokopa Siostrzonka připravil Václav Ulrich

POUŤ PRO CHLAPY 2008

Studené listopadové ráno, mlha, poprašek sněhu, teplota kolem nuly. Stisky rukou, polohlasitý smích. Zablikala baterka, zaznělo kaplanovo požehnání. Poslední kontrola výstroje. Devatenáct chlapů vyrazilo do ranní tmy vstříc čtyřiceti kilometrům, které nás dělí od našeho cíle - Hostýna. Krátké pozdravení Panny Marie u Chladné studny, svítání nad Vizovicemi. Dobrá nálada, první rozhovory, debaty o nejlepší trase cesty. Zavoněla slivovice. Tak nějak začínala letošní pěší pouť na Hostýn pro chlapy.

Pro mnohé spíš bláznivý nápad, který nemá nic společného se zdravým rozumem. „To si neumíte vybrat lepší termín?!“, slyšel jsem od jedné tety. Po cestě jsem několikrát zapochyboval, zda poslední listopadový víkend je opravdu vhodný pro takový podnik. Když nad Slušovicemi začala sněhová vánice bylo všem jasné, že to nebude pěkný podzimní výlet

s výhledy do krajiny, ale že motivace pro další putování „není z tohoto světa“.

Kratičká zastávka ve slušovickém kostele. Zazněl jeden z pěti žalmů, které nás celý den provázejí a šlapeme zase dál. Slušovice, Hrobice, Kašava, Vlčková. Potom jsme zmizeli v hlubokých Hostýnských lesích, ze kterých už „není návratu“. Podle mapy to už není daleko, jsou to ale nejhorské kilometry. Svaly slábnou, klouby tuhnu, zkrácené šlachy se blokují, sil ubývá. Naopak přibývá sněhu, začíná se rychle šerit.

Na Hostýn přicházíme po jedenácti hodinách putování za naprosté tmy. Těch několik posledních metrů po hostýnských schodech je ovšem nezapomenutelných. I když unaveni, ten pohled na zasněženou, nasvícenou baziliku nás okouznil všechny. Na poděkování jsme z posledních sil zapěli svatováclavský chorál. Po ubytování a večeři za námi dorazil otec kaplan Tomáš. V kapli poutního domu jsme prožili krásnou mši svatou, lepší tečku za tímto náročným dnem jsme si nemohli přát.

Neděli jsme využili k načerpání duchovních sil. Zpověď, mše svatá, společná křížová cesta, požehnání – to přece ke správné pouti patří. Vítané domů a jdeme na vlak.

I cesta zpátky je plná vážných i nevážných rozhovorů a debat, ale i plánování: „Co příště? Jdeme zas? V létě? Né!! Domluveno!“ Dá-li Pán **svátek Krista Krále** příští rok zase oslavíme na Hostýně.

Na závěr nezbývá než poděkovat Bohu za dary, které jsme mohli na této pouti přijmout a poprosit o jejich trvalé působení v našich rodinách, v našich farnostech.

Pavel Heinz

POSELSTVÍ 25. LISTOPADU 2008

Drahé děti!

I dnes vás vybízím, abyste se v tomto milostiplném čase modlily, aby se malý Ježíš zrodil ve vašem srdci. On, který je mír sám, ať skrze vás daruje mír celému světu. Proto se, dítko, modlete bez ustání za tento rozbouřený svět bez naděje, abyste se vy staly svědky míru pro všechny. Ať naděje teče vašimi srdci jako řeka milosti. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Připravila Eva Hořáková

ROZHOVOR PRO FARNÍ MĚSÍČNÍK: S PANEM ŘEDITELEM VLADIMÍREM MĚŘÍNSKÝM

Těžko bychom asi hledali ve farnosti někoho, kdo by ho neznal. Léta byl členem pastorační rady, jako lektor pravidelně předčítá Boží slovo při mších svatých, je členem redakční rady farního měsíčníku, kde přispívá svými zajímavými a poučnými články; v poslední době ho můžeme téměř denně vídat, jak přísluhuje u oltáře.

I když už řádku let tráví v důchodu, je pro nás pořád panem učitelem, a ne učitelem ledasjakým, ale takovým, který se stal autoritou, jenž si dokázal získat úctu a respekt, a to nejen svým pedagogickým působením, ale i pevnými postoji, zvláště v dobách totality, kdy to v této profesi nebylo vůbec jednoduché.

Po převratu pracoval jako inspektor a posléze ředitel okresní školské rady.

Pane Měřínský, v době Vašeho působení ve školství se po učitelích vyžadovaly přístupy, které odporovaly Vašemu přesvědčení. Jak těžké bylo obstát v této pozici a současně zůstat sám sebou?

Co nejvíce odporovalo mému přesvědčení byly potíže s nedělní návštěvou bohoslužeb, ale jaksi jsem vždy proplul. A to díky místním dobrým farníkům. Kéž by jich dnes neubývalo, zejména odchodem na věčnost, a mladých přibývalo. To, že lidé zde mohli klidně navštěvovat bohoslužby, jsem jim záviděl. Mladí by si měli být více té svobodné možnosti vědomi a ji doceňovat. Jinak jsem nikdy u žáků ani jejich rodičů nevytvářel antipatie vůči církvi, ať už kterékoli. Nebo při vyučování, při ukončení hodiny jsem nikdy nepoužíval tzv. ateistickou tečku, jako na některých školách. Dnes mně to připadá dosti legrační. Ale tehdy to tak legrační nebylo. Sem na krásné jižní Valašsko jsem přišel z prostředí, kde již tehdy panovala jistá ekumenická snášenlivost mezi katolíky, Českými bratry či evangelíky. A mezi námi studenty na gymnáziích (poznal jsem jich víc) bývala vzácná shoda, což trvá díky Bohu dodnes.

Kde jste k tomu bral sílu, je asi zbytečné se ptát.

Byl jsem si vědom, že neopustí-li člověk Boha, Bůh ani jeho neopustí.

Pociťoval jste Vy, resp. i Vaše rodina nějaké postihy za své náboženské projevy?

O mně ani tak nešlo, ale měl jsem v té době již rodinu, děti (dvě nám zemřely), a tak jsme vše s mojí dobrou ženou ve skromnosti překonali. Pomoc nám také nikdy naše nejbližší rodina neodmítla. Porovnáme-li poměry u nás s poměry např. tehdy „V Zemi milované, kde zítra znamená již včera“, tak to bylo vše snesitelné. A ti, kteří se v těch nepravostech exponovali, myslím, že jim to štěstí nepřinášelo, i když jsem jim nikdy nic zlého nepřál a ani nepřejí. Modlíme se přece: „ ... odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“

Předpokládám, že i když už neučíte, situaci ve školství sledujete bedlivě dál. Co na ni říkáte?

To, co řekl nedávno náš ombudsman JUDr. Otakar Motejl: „Známe svá práva, ale neznáme (neplníme) své povinnosti.“ To platí pro celou naši společnost i pro kapitolu školství. Mám možnost pozorovat děti, procházející ulicí do školy a zpět, cestou autobusem či vlakem a pochopitelně mám rozličné pocity. Nakonec si říkám, vždyť to byla naše celoživotní láska. Jinak bychom snad všichni ti dnešní vysloužilí pedagogové se nestali učiteli.

Občas slyšíme, že navzdory všem investicím do školství, zavedení nejrůznějšího moderního vybavení, nových metod atd. úroveň vzdělání se u nás za poslední léta zhoršila. Myslíte si to také?

Občas je mně dopřáno, že mám možnost navštívit některé školy, zavzpomínat a potěšit se s bývalými spolupracovníky. Vytvářím si názor, který je pochopitelně svým způsobem omezen. Proto prosím o pochopení. Pochopitelně, že vidím rozdíly v

upravenosti, čistotě, kázni, chování žáků atd. Ty jsou dány vztahy v pedagogických sborech, jejich poměr k vedení školy, což má svůj nezastupitelný vliv na žactvo. Vždyť byly, jsou i budou určité diference.

Mají - li být odstraněny určité nedostatky, je třeba vycházet z Komenského UNUM NECESSARIUM, ve kterém autor účtuje se snahami celého života, ale především si uvědomuje, že je třeba „usednout u nohou Kristových a naučit se odlišovat jedno nezbytné od matoucího množství zbytečných zájmů a věcí. Je třeba vrátit se od množství knih k jediné, od množství učitelů a vůdců k Jedinému, od neklidu politického života k prostému přikázání lásky.“ (citace z knihy Ludka Brože: Jan Amos Komenský: Jedno nezbytné /Kalich 1999/)

O krizi autority se hovoří snad ve všech sférách společnosti, školy nevyjímaje. V čem vidíte hlavní příčinu tohoto problému?

Autorita zřejmě vychází ze znalosti věci, hloubky a kvality poznání. Je jakožto obecně přijatý a uznávaný neformální vliv osoby nebo instituce založený na určitých kvalitách a vztazích úcty a vážnosti; otcovské, vědecké, morální atd. Poznal jsem během života mnoho různých škol a pedagogů při našem rodinném „cestování“ či stěhování. Víím, že na školách bývali profesori, kteří se cele své milované škole věnovali. Přicházivali do školy první, čímž automaticky odpadlo jakékoliv opisování zapomenutých úloh atd. A večer se ještě v některých kabinetech svítilo (jmenovat bych mohl, o jejich autoritě nebylo zpravidla pochyb). Domnívám se, že jsem se v předchozích dvou bodech rovněž k autoritě vyjádřil.

Pane Měřinský, mimo jiné Vás vídáme ve službě ministranta. Bohužel, občas dost osamocené. Proč se asi těm chlapcům dnes už tolik nechce?

Velmi si této služby přisluhování u oltáře vážím, že jsem se od dob svých chlapeckých let mohl opět vrátit do blízkosti oltáře a mohu tak aspoň částečně vrátit Bohu to, co jsem mu dlužen za období, kdy jsem ministrovat nemohl.

Jinak jsem vyrůstal v rodině, kde jsem pro tuto službu u oltáře vždy nacházel podporu a plné pochopení. A myslím, že mě u oltáře nejraději viděla maminka. Dále to byli rodiče, prarodiče, tetičky i strýcové, ve 3. třídě obecné to byla zejména paní učitelka Bartysová, z nedalekých Kunovic, která mně to ministrování i zařídila, dále kněží, zejména P. Jan Bombera, který byl pro nás všechny druhým otcem, my bychom za něho dali vše, i dýchali. No a pak to úžasné kulturní prostředí Lipníka nad Bečvou; chrámy s jejich bohatou výzdobou, renesanční zvonice, klášter Piaristů a nádherným kostelem, kaple, na ulicích a náměstích sochy, kříže, hřbitovy, ten celkový genius loci - duch místa, který mne dodnes, když se tam na chvíli vracím mezi spolužáky, uchvacuje. Že by našim chlapcům z toho něco chybělo? Vždyť i zde je tolik krás.

Poradil byste tedy nějaké řešení?

Aby si více vážili našeho kostela s jeho překrásným okolím a byli si vědomi toho, že čas neúprosně běží a přijdou chvíle, kdy budou také vzpomínat. I na ty možnosti ministrování, kterých nevyužili.

Témat, o nichž by se dalo debatovat, která nás obklopují, jsou důležitá a kterými se pan Měřinský neúnavně do hloubky zabývá, by bylo určitě nepřeberné množství. Abychom však čtenáře příliš najednou neunavili, a zároveň neochudili o další postřehy, náměty a zamyšlení zkušeného pedagoga, který nám všem má co nabídnout a s čím se podělit, domluvili jsme si ještě jednu schůzku.

Pro dnešek děkuje a na další setkání se zajímavým povídáním se těší H. Martincová.

Z PAMĚTNÍ KNIHY FARNOSTI ÚJEZD

IV. Náboženské poměry dle zaznamenání P. Vladimíra Růčky, faráře v Újezdě v letech 1937 – 1950

Prosincový zápis jsme skončili smrtí zdejšího dlouholetého kaplana P. Jana Uříčáře, který zemřel v dubnu dramatického roku 1938.

Následně v květnu toho roku jsme prvně mobilizovali branné síly naší čsl. armády.

V létě přijel do republiky britský lord Runciman, vyhledávající jen informace v německém prostředí. Z nich na nás neulpěla ani stopa podezření z nedobré vůle či špatného svědomí vůči našim Němcům. Jeho Lordstvo, stojící jen o informace sobě rovných, byl brzo kategoricky pozván také do kruhů české šlechty, aby si přišel vyslechnout i mínění její. V Kostelci nad Orlicí dostalo se mu poučení od zámeckého pána, za něž se pravda nemusela rdít, a bylo mu odevzdáno memorandum skupiny českých šlechticů - zapomněl-li je vzít v úvahu, dopustil se lži. Ale zato český národ by neměl zapomenout na chování české šlechty, jež - dávno odstavena z vlivu na jeho veřejný život - v jeho nejtěžší chvíli projevila vůli sdílet s námi zlé.

V září jsme podruhé mobilizovali, a 29. září 1938, tedy před 70 roky, byla v Mnichově podepsána dohoda Čtyř, českoslovenští zástupci nebyli k jednání vůbec připuštěni, čekali v předpokoji. Dne 30. září byl výsledek sdělen čsl. ministru zahraničí a do dvanácti hodin žádána odpověď: již odpoledne jsme od své vlády zvěděli, že jsme se sklonili a že „evropský mír je zachráněn“.

K tomu lze dodat, že koncem r. 1968 vydalo nakladatelství Svoboda pod titulem Mnichovské dny další svazek pamětí Edvarda Beneše. Na stránkách 340 - 342 tam prezident líčí průběh návštěvy, kterou si u něho vyžádali v den smlouvy vrchní velitel zmobilizované armády gen. Krejčí a tři zemští velitelé: gen. Vojtechovský, Luža a Prchala. Editor otiskuje text těsnopisného záznamu, jež si prezident o obsahu návštěvy téhož dne učinil. Generálové žádali: „1. Abychom šli do války za každou cenu, 2. že ostatní budou přinuceni jít do ní také, 3. že národ je jednotný, že armáda chce bojovat, 4. i kdybychom byli sami, armáda má bojovat a chce bojovat.“ Prezidentovi v jeho uvážlivé a odmítavé odpovědi - ačkoliv výslovně uznal, že je si vědom, že stanovisko celého národa je totožné se stanoviskem armády, uklouzlo prohlášení dosahu strašlivého: „Na jatky národ nepovedu - pro nějaké prázdné hrdinství“. Výraz „prázdné hrdinství“ je úděsný. Tak tedy hrdinství může být prázdné. Jenomže na jatky národ přece jen přišel, sám se na ně v letech 1939 - 1945 znovu a znovu dostavoval dobrovolně. Ba byl k tomu opět a opět výslovně svou zahraniční vládou z bezpečné vzdálenosti vyzván. Oběti, které nabídl, nebyly menší než ty, jež by ho stála válka vedená pro národní čest a důstojnost a ve cti v prvním kole ztracená.

Je to zatížení, jež svými důsledky jako vleklé trauma a pokušení mravní slabosti bude hlodat na národní podstatě donekonečna.

P. Jan Uříčář byl zde pochován za účasti 13 kněží a 2 bohoslovců. Kázání v kostele měl místní farář, mši sv. P. Vysloužil, farář z Vizovic, pochovával P. Nerad z Otrokovic jako spolužák. P. Uříčář byl knězem dobrým, v životě mnoho pronásledovaný. Ku stáří upadal do trudnomyslnosti, z níž se nedovedl probrat. Přál si umřít a být v Újezdě pochován - splnilo se.

V květnu požádal farář místní obec o darování pozemku za kostelem „Hradištěk“ na rozšíření hřbitova. Místní zastupitelstvo návrh zamítlo a usneslo se prodat 1m² za 5 Kč. „Kdyby bylo při schůzi pivo, tak by to šlo i zadarmo“.

Dne 22.5.1938 německé vojsko přitáhlo k československé hranici. Čsl. ministr vojenství povolal do zbraně 1 ročník. Události působily smutným dojmem, že se blíží válka. Časem se vše vysvětlilo. Všude je vidět radostné odhodlání bránit naši republiku do poslední kapky krve.

12. června 1938 konaly se obecní volby v Újezdě. Kandidovalo 8 stran, z nichž obdržely:

ČSL strana lidová a křesťanských dělníků: 19 hlasů, žádný mandát

ČSL národně socialistická: 16 hlasů, 0 mandátů

Odborová jednota republikánských zaměstnanců: 35 hlasů, 1 mandát

ČSL strana lidová: 165 hlasů, 6 mandátů

Sdružení mladých rolníků: 65 hlasů, 2 mandáty

ČSL strana občanská: 48 hlasů, 2 mandáty

ČSL sociální demokracie: 110 hlasů, 4 mandáty

Republikánská strana: 78 hlasů, 3 mandáty

Obsazeno 18 mandátů obecního zastupitelstva. Vítězství lidové strany je překvapující!
(Kandidátní listiny všech stran jsou přiloženy).

V červnu byla obec Újezd zamořena slintavkou a kulhalkou. Polovina hovězího dobytka onemocněla, načež se nákaza rozšířila skoro na všechny dobytek.

V červenci začalo se s opravou farního kostela. Byl proveden nátěr střechy celého kostela fy Sochor z Luhačovic, nákladem 10 500 Kč. Barva nátěru zvolena tmavě šedá jako nejkrásnější a zároveň protiletecká. V srpnu byly zaslány do Brna k fy Moravus věžní hodiny, které přestaly jít a celé hodiny neodbýjely již několik let. Oprava byla provedena nákladem 1 385 Kč.

Tento zápis za rok 1938 a léta předchozí viděl při kanonické visitaci 4.6.1939 Vilém Skácel, správce děkanátu a František Borák, kronikář.

Protože rok 1939 v běžném zápisu v kronice není zaznamenán, příště budeme pokračovat rokem 1940 až do roku 1946, kdy pak na zápis v kronice navazují Stručné dějiny újezdské farnosti během II. světové války.

Vladimír Měřínský

POŘAD BOHOSLUŽEB LEDEN - ÚNOR 2009 FARNOST ÚJEZD

11. ledna : Neděle Svátek Křtu Páně Konec doby vánoční	7.00 Új.:	Za + rodiče Rakovy, dva syny; rodiče Sedlářovy, dva syny a dceru; dar zdraví pro živou rodinu
	8.15 Sl.:	
12. ledna : Pondělí Ferie	9.40 Új.:	Za farníky (sv. křest)
	11.00 Dr.:	Za uzdravení rodových kořenů, za rodinu Machů
13. ledna : Úterý Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve	15.20 Új.:	Za Andělu Poláchovu, rodiče, bratra Josefa, sestru Františku a duše v očistci
	17.00 Dr.:	Za + rodiče Běloňovy, syny, zetě, snachu, vnuky a Boží požehnání pro živou rodinu
14. ledna : Středa Ferie	15.20 Új.:	Za + rodiče Hlavicovy, Fojtů, rodinu Kirchnerovu, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu
	17.30 Sl.:	Za + Josefa Vaňka, jeho rodiče a ochranu Boží pro živou rodinu
15. ledna : Čtvrtek Ferie	15.20 Új.:	Za + rodiče Malotovy, jejich syna Františka, Josefa Šeligu, Zdenka Slováčka a dar zdraví pro živé rodiny
	17.00 Dr.:	Za + rodiče Tkadlecovy, rodinu Hnaníčkovu a pomoc Boží pro živou rodinu
16. ledna : Pátek Ferie	15.20 Új.:	Na poděkování za 70 let života; za + rodiče Okaté, dceru Marii; + rodiče Ovesné, jejich + bratry a sestry, živou a + rodinu a duše v očistci, na něž žádný nepamatuje
	17.30 Sl.:	Za + Františka Münstera, rodiče z obou stran, duše v očistci a dar zdraví pro živou rodinu
17. ledna : Sobota Sv. Antonína, opata	7.30 Új.:	Za + Josefa Kamenčáka, syna Jiřího, rodiče Josefa a Hedviku Kamenčákovy, duše v očistci a pomoc Boží pro živou rodinu
	16.00 Lo.:	Za Goldbachovy, Petrášovy, Plškovy, + bratra Vladimíra, dar zdraví pro celou živou rodinu
18. ledna : Neděle 2. neděle v mezidobí Panny Marie, Matky Jednoty křesťanů	7.00 Új.:	Za + Aloise Buriánka, + rodiče Buriánkovy, Kořenkovy, + Františka Bartoše, pomoc Boží a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
	8.15 Sl.:	Za Karla Dubce, syna, dvoje rodiče, dar zdraví, pomoc Boží a ochranu Panny Marie pro živé rodiny
	9.40 Új.:	Za + rodiče Vaňkovy, dceru Boženu, + Františka Kořenka, pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
	11.00 Dr.:	Za + manželzy Zichovy, rodiče Raškovy, rodinu Vašičkovu a duše v očistci
19. ledna : Pondělí Ferie	15.20 Új.:	Za + rodiče Machů, jejich + děti, dar zdraví, ochranu a Boží požehnání pro živou rodinu
20. ledna : Úterý Sv. Fabiána, papeže a sv. Šebestiána, mučedníků	15.20 Új.:	Za + Františka Fojtů, zetě Josefa, bratry Josefa a Jana, švagrovou Annu, jejich rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
	17.00 Dr.:	Za uzdravení rodových kořenů, + Josefa, Annu a Marii
21. ledna : Středa Sv. Anežky Římské, muč.	15.20 Új.:	Za Jana Machů, syna, rodiče a dar zdraví pro živou rodinu
	17.30 Sl.:	Za + rodiče Petřů, rodiče z obou stran, jejich + děti a duše v očistci, na které nikdo nepamatuje
22. ledna : Čtvrtek Sv. Vincence, jáhna a mučedníka	15.20 Új.:	Za rodinu Machů, dva švagry, dceru Annu, duše v očistci a dar zdraví pro živé rodiny
	17.00 Dr.:	Za manžele Častulíkovy a duše v očistci
23. ledna : Pátek Ferie	15.20 Új.:	Za Oldřicha Drgu, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
	17.30 Sl.:	Za + Ludmilu Šustkovu, rodiče Šustkovy, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu
24. ledna : Sobota Sv. Františka Saleského,	6.30 Új.:	Za + Jiřinu Drgovu, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu

biskupa	16.00 Lo.:	Za + rodiče Petrášovy, Váňovy, Ambrůzovy a duše v očištcí
25. ledna : Neděle 3. neděle v mezidobí Obrácení sv. Pavla	7.00 Új.:	Za + Anastázií Olejníkovu, + Jana, Annu, Aloise a Ludmilu Olejníkovy, jejich rodiče a sourozence a duše v očištcí
	8.15 Sl.:	Za farníky
	9.40 Új.:	Za + Františka Nováka a Jaroslava Barcucha
	11.00 Dr.:	Za + Františka Vlčka, jeho rodiče, stařečky a Boží ochranu pro živou rodinu
26. ledna : Pondělí Sv. Timoteje a Tita, biskupů	15.20 Új.:	Za + rodiče Gajdůškovy, Zdeňka Spálovského, duše v očištcí a Boží pomoc pro živou rodinu
27. ledna : Úterý Sv. Anděly Mericiové, panny	15.20 Új.:	Za + rodiče Ptáčkovy, + rodiče Barcůchovy, jejich děti a Boží požehnání pro živou rodinu
	17.00 Dr.:	Za + Františka Machuču, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu
28. ledna : Středa Sv. Tomáše Akvinského	15.20 Új.:	Za + rodiče Šimoníkovy, děti, sourozence a jejich rodiče, dar zdraví a dary Ducha Svatého pro živou rodinu
	17.30 Sl.:	Za Otilii Fiodorovu, syna, snachu, rodiče z obou stran, jejich děti, ochranu a Boží požehnání pro živou rodinu
29. ledna : Čtvrtek Ferie	15.20 Új.:	Za + rodiče Machů a dar zdraví pro živou rodinu
	17.00 Dr.:	Za + rodinu Stružkovu, Machovskou, Žákovu, Chalupovu, Františku Vychodilovu a Boží ochranu pro živou rodinu
30. ledna : Pátek Ferie	15.20 Új.:	Za + Josefa Fojtíka, jeho rodiče, duše v očištcí, za usmíření a Boží požehnání pro živou rodinu
	17.30 Sl.:	Za Miloslava a Marii Váňovy, dceru Jaroslavau, + rodiče, duše v očištcí a dar zdraví pro živou rodinu
31. ledna : Sobota Sv. Jana Boska, kněze	6.30 Új.:	
	16.00 Lo.:	Za + rodiče Zvončákovy, dceru, syny, dva zetě, dar zdraví a pomoc Boží pro živou rodinu
1. února : Neděle 4. neděle v mezidobí	7.00 Új.:	Za + Zdeňka Šafaříka (výroční mše svatá)
	8.15 Sl.:	Za živou a + rodinu Kadlečkovu
	9.40 Új.:	Za + Marii Machů (výroční mše svatá)
	11.00 Dr.:	Za farníky
2. února : Pondělí Uvedení Páně do chrámu	15.20 Új.:	Za děti, které půjdou k 1. sv. přijímání
3. února : Úterý Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka	15.20 Új.:	Za + rodiče Bulíčkovy, + rodiče Zvonkovy z Lipiny a Boží ochranu pro živou rodinu
	17.00 Dr.:	Za Ludmilu, Marii, Aloise Opravilovy a dar zdraví pro živou rodinu
4. února : Středa Ferie	15.20 Új.:	Za Františka Mozgvu, rodiče Janíkovy, Mozgovy, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu
	17.30 Sl.:	
5. února : Čtvrtek Sv. Agaty, panny a mučednice	15.20 Új.:	Za + rodiče Zvonkovy, jejich rodiče, dceru, celé + příbuzenstvo a Boží pomoc pro živou rodinu
	17.00 Dr.:	Za Terezií Častulíkovu, dva manžele, tři syny, dvě snachy a Annu Machů
6. února : Pátek S v. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků	15.20 Új.:	Za rodiče Machů, syna Oldřicha a Boží požehnání pro živou rodinu
	17.30 Sl.:	Za + rodiče Gjondlovy, Emílii Raškovu, živou a + rodinu Gjondlovu, Hlavoňovu a duše v očištcí
7. února : Sobota Sobotní památka Panny Marie	6.30 Új.:	Za + rodiče Čechovy, švagry, švagrovou, synovce a ochranu Panny Marie pro celou rodinu
	16.00 Lo.:	Na poděkování Pánu Bohu za dlouhá léta života, + manžela, dva syny a dva zetě
8. února : Neděle 5. neděle v mezidobí	7.00 Új.:	Za + Vojtěcha Lukáše, Stanislava Lukáše a rodiče Lukášovy
	8.15 Sl.:	Za + Ludmilu a Antonína Belžíkovy a jejich rodiče
	9.40 Új.:	Za Ludmilu a Stanislava Zvončákovy, duše v očištcí a pomoc Boží pro živou rodinu
	11.00 Dr.:	Za poutníky velehradské, svatohostýnské, provodovské,

		turzovské a jejich rodiny
9. února : Pondělí Ferie	15.20 Új.:	Za rodiče Bodlákovy, Novotné, S.M. Makrinu Bodlákovu, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu o. Jan: Za farníky

POŘAD BOHOSLUŽEB LEDEN - ÚNOR 2009 FARNOST HORNÍ LHOTA

15. ledna : Čtvrtek Ferie	16.00	Na dobrý úmysl
17. ledna : Sobota Sv. Antonína, opata	17.45	Za + rodiče Kunderovy, jejich rodiče, sourozence, duše v očistci a celou živou rodinu
18. ledna : Neděle 2. neděle v mezidobí Panny Marie, Matky Jednoty křesťanů	6.55 9.40	Za + Ludmilu Březinovu (<i>výroční mše svatá</i>) Na dobrý úmysl
22. ledna : Čtvrtek Sv. Vincence, jáhna a mučedníka	16.00	Za + Aloise Hustého, rodiče Husté, Koldůškovy, duše v očistci, dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu
24. ledna : Sobota Sv. Františka Saleského, biskupa	17.45	Za + Karla Pláška, jeho manželku a rodiče z obou stran
25. ledna : Neděle 3. neděle v mezidobí Obrácení sv. Pavla	6.55 9.40	Za + rodiče Mottlovy, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu Za + Karla Kozla, manželku Anastazii, Josefa Pláška, manželku Marii, rodiče a + rodinu
29. ledna : Čtvrtek Ferie	16.00	Za + Aloise Chupíka, jeho rodiče, duše v očistci a Boží ochranu pro celou živou rodinu
31. ledna : Sobota Sv. Jana Boska, kněze	17.45	Za + Karla Pavelku, sestru Marii, jejich rodiče a duše v očistci
1. února : Neděle 4. neděle v mezidobí	6.55 9.40	Za + Ludvíka a Marii Masařovy, duše v očistci, živou a + rodinu Na poděkování Pánu Bohu za 80 let života a za všechna přijatá dobrodiní
2. února : Pondělí Uvedení Páně do chrámu	16.00	Za děti, které půjdou k 1. sv. přijímání
3. února : Úterý Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka	17.45	Za + Bořenu a Diviše Dobešovy, rodiče Šopíkovy, Zmeškalovy a ostatní živou a + rodinu
5. února : Čtvrtek Sv. Agaty, panny a mučednice	16.00	Za + Josefa Fiedora, rodiče, dva bratry, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu
6. února : Pátek Sv. Pavla mikiho a druhů, mučedníků	17.45	Za + Františku a Aloise Majzlíka, celou živou a + rodinu
7. února : Sobota Sobotní památka P M	17.45	Za živé a + členy živého růžence
8. února : Neděle 5. neděle v mezidobí	6.55 9.40	Za + Františka Žáčka, duše v očistci a ochranu Boží pro živou rodinu Na poděkování za 50 let společného života, za dvoje + rodiče, bratra, duše v očistci a dar zdraví a ochranu Boží pro živou rodinu

ZPRÁVY A INFORMACE

Tříkrálová sbírka na Charitu v našich farnostech činila:

Farnost Újezd: 83.469,50 Kč
Újezd: 23.367,--
Drnovice: 10.152,--
Loučka: 12.488,50
Slopné: 19.327,--
Vysoké Pole: 18.135,--

Farnost Horní Lhota: 65.520,-- Kč.

Horní Lhota: 18.747,--
Dolní Lhota: 20.358,--
Sehradice: 26.415,--

Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplať.

Příprava k svátosti biřmování: Katecheze s otcem Janem budou v tyto dny:

V Újezdě v kostele v pátek v 19.15 hod.:

23. ledna
20. února
20. března
17. dubna

V Horní Lhotě na faře v sobotu v 18.45 :

31. ledna
28. února
28. března
25. dubna

Modlitební setkání biřmovanců a setkání ve skupinkách bude všas oznámeno.

První schůze nové farní ekonomické a pastorační rady se bude konat:

v Újezdě v neděli 25. ledna v 17.30 hodin na faře v dolním sále.

v Horní Lhotě v pondělí 26. ledna 2009 v 19.00 hodin na faře s tímto programem:

1. Dopis otce arcibiskupa farním radám.
2. Seznámení nových členů s prací ve farní radě.
3. Význam práce ve farní radě.
4. Pastorační plán farnosti
(viz ŽF prosinec 08).
5. Volné návrhy a připomínky členů.

Všechny srdečně zve a pozdravuje

P. Jan Můčka, farář

SKUPINY ÚKLIDU

V kostelích újezdské farnosti
v měsíci únoru 2009:

Datum:	Újezd :	Drnovice :	Slopné :
3.1.:	9.	6.	16.
10.1.:	10.	7.	1.
17.1.:	11.	8.	2.
24.1.:	12.	9.	3.
31.1.:	13.	10.	4.
7.2.:	14.	11.	5.

ŽIVOT FARNOSTÍ (www.rkf-ujezd.info, www.rkf-hornilhota.info) Měsíčník farností.
Vydává: Římskokatolický farní úřad pro potřebu svých farníků v Újezdě a v Horní Lhotě.

Adresa redakce:

Římskokatolická farnost 763 25 Újezd u Val Klobouk č. 5,
tel.: 577350293; 603154041; fax 577310599;
e-mail: rkf.ujezd@volny.cz nebo: rkf.hornilhota@volny.cz.

Redakční rada:

Újezd:

Mgr. Vladimír Měřínský, Dr. Dagmar Kořenková, Ing. Vladimír Kořenek, a Pavel Heinz.

Horní Lhota:

Mgr. Eva Řeháková, Mgr. Jiřina Šenovská, Miroslav Malota a Mgr. Václav Ulrich.

Uzávěrka vždy 15. dne předcházejícího měsíce. Příspěvky dávejte do pokladničky v kterémkoliv z našich kostelů. Pro farníky zdarma.